

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2004, č. j. 47 Az 684/2003 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Ireně Slavíkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 12. 6. 2003, č. j. OAM-1109/AŘ-2002 byl zamítnut rozklad žalobce (dále i „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 7. 2001, č. j. OAM-1587/VL-11-P17-2000, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. Z průběhu správního řízení dle žalovaného vyplynulo, že žalobce z Ukrajiny vycestoval za prací, do České republiky jezdil od roku 1991

a nepřetržitě zde žije už od roku 1995, od roku 1996 zde pobývá nelegálně. Jeho manželka pravidelně navštěvovala své rodiče na Ukrajině a během těchto návštěv jí bylo vyhrožováno neznámými osobami, které od ní požadovaly finanční prostředky, žalobce sám však žádné problémy s vyděrači neměl. Správní orgán I. stupně shledal, že výpovědi jmenovaného nasvědčují spíše tomu, že vstupem do azylového řízení řeší pouze otázku svého pobytu v České republice. Žalovaný na základě výpovědi žalobce dospěl rovněž k závěru, že hlavním důvodem žádosti žalobce o udělení azylu je snaha o legalizaci dalšího pobytu v České republice, přičemž institut azylu rozhodně k takovému účelu neslouží a je jej možné udělit pouze tomu cizinci, u něhož se prokáže, že je v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 12. 2004, č. j. 47 Az 684/2003 - 35 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková zjištění ve věci a zejména uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno a ani v žalobě nebylo uvedeno, že by se žalobce domáhal ochrany pro své pronásledování z důvodů uvedených v zákona o azylu. Žalobce nedoložil a ani netvrdil, že by byl na Ukrajině z jakéhokoliv důvodu pronásledován nebo že by měl strach z pronásledování, charakter pronásledování neměly ani potíže jeho manželky se soukromými osobami při jejím pobytu na Ukrajině. Příčinou ekonomických obtíží žalobce je všeobecná nestabilní ekonomická situace na Ukrajině, která postihuje ve větší či menší míře veškeré tamní obyvatelstvo. Ekonomické potíže žalobce, snaha o legalizaci po víceletém pobytu a dlouhodobý pobyt celé rodiny zde nejsou důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, s tímto závěrem žalovaného se krajský soud ztotožňuje. Zákon o azylu ostatně nemůže suplovat instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, které měl žalobce možnost využít. Žalobce dle krajského soudu nesplňuje ani podmínky azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 zákona o azylu, po zhodnocení skutečností uváděných žalobcem nebyly rovněž shledány okolnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Krajský soud konstatoval, že ve správním řízení o udělení azylu byl dostatečně zjištěn skutečný stav věci, když žalovaný vycházel zejména z výpovědi žalobce, ze zpráv o situaci v zemi jeho původu, přičemž v odůvodnění se žalovaný vypořádal se všemi tvrzeními. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, a žalobu zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen "s. ř. s.").

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že při projednání jeho žádosti o udělení azylu došlo k pochybení žalovaného správního orgánu, který nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl. Důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné (žalovaný se opět dopustil porušení ustanovení § 32 odst. 1 a také ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu), nemohl tedy správně usuzovat skutkové a právní otázky ve věci, a rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů. Stěžovatel se také odvolává na články 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že je zcela nepřipustné, aby správní orgán a následně soud učinily rozhodnutí opírající se pouze o domněnku, která není v souladu s objektivní pravdou, když svá rozhodnutí opírají o skutečnost, že stěžovatel podáním žádosti o azyl chtěl pouze zlegalizovat svůj pobyt

na území České republiky, přičemž tuto domněnku ani řádně nezduvodnily. Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že se žádostí stěžovatele o udělení azylu zabýval individuálně a svědomitě, stěžovatel pobývá v České republice od listopadu roku 1995, o azyl požádal až dne 2. 10. 2000, když zde od roku 1996 pobýval nelegálně. Lze předpokládat, že osoba pronásledovaná v zemi původu způsobem předpokládaným zákonem o azylu požádá o azyl bezprostředně poté, co se ocitne na území státu, kde je taková žádost možná, tak se však stěžovatel nezachoval. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích uplatněných stížních bodů napadený rozsudek Krajského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda napadený rozsudek trpěl vadami tak, jak jsou vymezeny v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a jak byly stěžovatelem uplatněny v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Kasační stížnost byla stěžovatelem podána předně z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro tvrzenou vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítá porušení několika ustanovení správního řádu žalovaným ve správním řízení o udělení azylu, pro které měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud z předloženého správního spisu ve věci seznal, že v rámci daného řízení o udělení azylu provedly žalovaný i správní orgán I. stupně dokazování v souladu s ustanovením § 34 správního řádu. Pro svá rozhodnutí si oba správní orgány opatřily dostatek podkladů, přičemž vycházely zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 2. 10. 2000 a v pohovoru k důvodům tohoto návrhu ze dne 4. 12. 2000 a z informací o situaci na Ukrajině, které měly v rámci řízení k dispozici, a s nimiž měl žalobce možnost se při pohovoru seznámit. Žalobce uváděl, že z vlasti vycestoval za prací, problémy s policií či státními úřady na Ukrajině neměl, do České republiky přijel pracovat již v roce 1991, od roku 1996 zde pobýval se svou rodinou, nejdříve měl povolení k pobytu, poté zde pobýval nelegálně. Na základě opatřených podkladů zjistil správní orgán I. stupně a poté žalovaný v souladu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebraly v kontextu platné právní úpravy a dospěly k závěrům uvedeným v rozhodnutí,

a to že u žalobce nejsou dány důvody pro udělení azylu dle příslušných ustanovení zákona o azylu. Napadené rozhodnutí žalovaného tak vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (ustanovení § 46 správního řádu) a odůvodnění rozhodnutí obsahuje uvedení skutečností, které byly podkladem rozhodnutí, úvahy, kterými byl žalovaný veden při hodnocení jednotlivých důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, žalovaný podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, a konečná stanoviska. Krajský soud správně neshledal ve správním řízení o udělení azylu stěžovateli namítané vady řízení a Nejvyšší správní soud nepovažuje uplatněný důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za naplněný.

Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti výslovně uplatnil také důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který však jakkoliv blíže nespecifikoval. Za této situace se jím Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

Navíc a nově se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává čl. 43 a čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. Nejvyšší správní soud podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží k důvodům, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Praze ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Protože ustanovená advokátka JUDr. Irena Slavíková je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 408,50 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2558,50 Kč, tato částka jí bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu